

“Een nieuwe start”

Het is een idyllisch klein straatje, nieuwbouw gepresenteerd als een oud dorpsstraatje. Geen auto's, wel plek voor voetgangers, fietsers en spelende kinderen. In Oosterwolde, Friesland. Een dorp met nog geen 10.000 inwoners. Heel wat anders dan de bijna 6 miljoen zielen tellende hoofdstad van Turkije waar Şeyma, Yasin en hun kinderen vandaan komen.

Nee, in Ankara hadden ze nog nooit van Oosterwolde gehoord, lacht Şeyma. Maar ze zijn dolblij hier te zijn. Een leuk huisje, leuke burens. Eigenlijk is het een straatje voor alleen ouderen. De Güneşjes zijn het enige gezin. “Alleen onze kinderen maken hier lawaai”, lachen ze. De burens storen zich er niet aan. “Heel vriendelijke mensen.”

“Toen we hier kwamen, hebben we taartjes gekocht en de burens uitgenodigd op de koffie. Ze kwamen met bloemen en zelfs een kinderfietsje. Wat een ontvangst”, zegt Yasin. “Wij hebben nu een tweede leven, een nieuwe start. In een nieuw land, een nieuwe woonplaats, een nieuw huis, met een nieuwe taal, een nieuw rijbewijs, alles nieuw.” Twee jaar zijn ze nu in Nederland. Zij was in Turkije advocaat, hij officier in de marine.

Urenlang in de bus

Een aantal jaren geleden begonnen de problemen. Niet dat ze er graag over praten. Ze hebben twee kinderen, ze willen vooruit. Maar het is bekend: wie in Turkije anders denkt over politiek of religie, kan maar beter zwijgen. Kritische geesten worden sinds 2016 niet meer geduld in het leger. Advocaten kunnen beter geen mensen verdedigen die opkomen voor vrijheid van meningsuiting of andere mensenrechten. “Maar nu zijn we veilig”, zegt Yasin.

In september 2022 stappen ze op het vliegtuig en vragen ze na de landing op Schiphol asiël. Oudste zoon Musa is dan 3 jaar, zijn jongere broertje Yusa 6 maanden oud. Van Schiphol gaat het naar Ter Apel. “Er waren heel veel mensen daar. Te veel”, vertelt Yasin, “Er was geen plek om te slapen.” Een bus brengt hen naar een slaapplek, urenlang rijden ze rond. Geen idee dat Nederland zo groot was, denken ze verwonderd. Maar 3,5 uur na vertrek uit Ter Apel stappen ze uit in ... Roden.

Eén plek, met lieve mensen

40 Dagen verblijven ze daar met 3 gezinnen in het kerkgebouw van de Gereformeerde Kerk Vrijgemaakt 'De Open Hof' in Roden. Ze zijn er welkom en prijzen zich daarmee gelukkig. Dan gaan ze door naar de opvang van INLIA in Hoogkerk. Ze zitten er eerst met een Russisch gezin, daarna nog ruim 10 maanden met een Turks gezin. INLIA zorgt voor tal van activiteiten voor de ouders én de kinderen en Musa gaat naar school zodra hij 4 jaar is geworden.

Op 1 februari van dit jaar krijgt het gezin een verblijfsvergunning; dan is het wachten op een woning. “Het is zo fijn dat we al die tijd bij INLIA konden blijven”, zegt Yasin, “Op één plek, niet van azc naar azc. En met leuke, lieve mensen die allerlei dingen organiseren.” Het sleept hen erdoor. Want thuiszitten is moeilijk, zeker in die onzekere omstandigheden.

“Altijd denken”

Je mist je familie, je maakt je zorgen. “Altijd denken. Een beetje depressief worden.” Maar de activiteiten bieden afleiding. Beeldhouwen, breien, naaien. “We hebben zoveel goede herinneringen aan deze twee jaren.” En de Nederlandse les: wat is die belangrijk geweest voor

hen! Daardoor kan Şeyma nu gezellig kletsen op haar wandelingen met de buurvrouw, en communiceren met de mensen van Musa's school en Yusa's peuterspeelzaal.

"Ik moet het nog veel beter leren, dan kan ik beginnen met vrijwilligerswerk", zegt ze verlangend, "En daarna misschien leren hoe het recht in Nederland in elkaar zit. Misschien kan ik adviseur worden." Yasin gaat al 3 dagen in de week naar de taalschool in Drachten, Şeyma hoopt vanaf volgende maand mee te kunnen. Yasin heeft er zelfs al een eerste stage in de ICT opzitten. Hij hoopt snel een nieuwe plek te vinden. Ondertussen doet hij vrijwilligerswerk in de tuin van een zorgcentrum.

Vrijwilligerswerk: zien is doen

Het project DemenTalent koppelt 'gezonde' vrijwilligers aan dementerende vrijwilligers. Yasin schoffelt, zijn bejaarde maatje helpt en vertelt hem ondertussen de Latijnse namen van bomen en planten. Want die informatie tovert zijn dementerende brein nog wel tevoorschijn.

"Fantastisch voor ons allebei", zegt Yasin.

Het lijkt wel besmettelijk, vrijwilligerswerk. Wie het meemaakt, gaat het vervolgens zelf ook doen. Zo werkt het in ieder geval voor de Güneşjes.